

[I. A. Hansen.]

Forslag. Vi har i vor Betænkning paapeget, at saaledes kan man ikke stille en Sammenligning op; det afgørende maa være Befalingsmændenes Antal i Forhold til de udrykkende Afdelinger og Stabe, og naar man skaber en Militærorganisation med mange Underafdelinger, er det klart, at man maa have flere Befalingsmænd, end naar man skaber en Organisation med forholdsvis faa. Forholdet mellem Befalingsmænd i dette Forslag og det Brorsen'ske er, som vi har paavist, som 1 til 1,6. Vi henviser i Betænkningen til, at det Brorsen'ske Forslag havde den Fordel, at der altid vilde staa til Raadighed mellem 2 000 og 3 000 værnepligtige Officerer. Nu siger den ærede Ordfører: Ja, men vi har den samme Adgang til at skaffe værnepligtige Befalingsmænd, vi kan indkalde Overkonstabler. Nu vil jeg ganske bestemt bestride, at man i Henseende til Brugbarhed til at kommandere under givne Forhold kan drage en Sammenligning mellem de Overkonstabler, der er Tale om her, med den Uddannelse, de skal have, og de ca. 2 000 til 3 000 Løjtnanter, som det vilde være muligt at skaffe til Veje efter det Brorsen'ske Forslag. Jeg hørte den ærede Ordfører argumentere mod den Maade, hvorpaa man efter den nuværende Ordning kan tilvejebringe Befalingsmænd til Landstormen, men denne Henvisning har jo ingen Steder hjemme. Landstormen er efter min Mening et Forsøg paa at skabe en Ungdomsskole af en særlig Art, men jeg har da aldrig forestillet mig, at Landstormen vilde kunne have nogen som helst militær Værdi.

Men der er altsaa ogsaa i Flertalsindstillingen en Erkendelse af, at man maa have flere Befalingsmænd, naar den samlede Styrke skal indkaldes, og saa har man bevæget ikke den højtærede Forsvarsminister selv, men den højtærede Finansminister til at hjælpe sig ud af Klemherken. Der skal ske en Forøgelse af Grænsegendarmeriet med 200 Mand, som skal have Uddannelse som Befalingsmænd i Vagtkorpset og skal kunne tilkaldes naar som helst til at gøre Tjeneste som Befalingsmænd i det. Vær saa god, dér har man 200 Befalingsmænd til Vagtkorpset, og de koster ikke en rød militær Øre! Nej, for de sorterer under Finansministeriet og betaales dér. Jeg hørte den ærede Ordfører sige, at det havde ikke noget paa sig, som vi har paastaet i vor Betænkning, at man ikke saadan uden videre kan flytte Grænsegendarmer over til Befalingsmænd i Vagtkorpsets Grupper; de

havde jo faaet ganske den samme Uddannelse som andre Befalingsmænd, sagde den ærede Ordfører, og derfor kunde man godt flytte dem. Nej, det kan man nu ikke. Det kan kun tænkes under fuld Udrykning, at man overfører Grænsegendarmer til Befalingsmænd i Vagtkorpset, og saa kommer de til at gøre Befalingsmandstjeneste i Korps og overfor Mandskab, som de intet Samarbejde har haft med før, og som de ikke kender. Der maa naturligvis, hvis man vil skabe en Samvirken mellem Grænsegendarmeriet og Vagtkorpset med det for Øje at skabe Befalingsmænd til det sidste, foreligge en bestemt Plan for dette Samarbejde, og denne Plan savnes ganske i det Forslag, som den højtærede Finansminister har fremsat.

Jeg skal i øvrigt ikke paa dette Tidspunkt komme ind paa nogen længere Omtale af den Tanke at udvide Grænsegendarmeriet med en Samvirken med Hæren for Øje. Forslaget er ganske nyligt lagt paa Tingets Bord; vi har endnu ikke haft Lejlighed til at tage Stilling dertil i vort Parti, men jeg vil tro, at en saadan Udvidelse af Grænsegendarmeriet med en Samvirken med Hæren for Øje i og for sig vil have Sympati for sig; men hvis man vil gaa til en saadan Samvirken, maa der, som sagt, en bestemt Plan til. Desuden er jo Forslagets Vedtagelse, saaledes som det ligger nu, nøje knyttet sammen med Vedtagelsen af det saakaldte Afrustningsforslag, og saa længe det er Tilfældet, kan det ikke have nogen som helst Interesse for os. Den højtærede Finansministers Forslag om Grænsegendarmeriet har altsaa den Mission at skaffe 200 næsten gratis Befalingsmænd — gratis i den Betydning, at Pengene ikke kommer til at tælle med paa Militærbudgetterne. Jeg ved ikke, hvor meget den foreslaaede Udvidelse af Gendarmeriet vil koste — der findes ingen Angivelse deraf i Forbindelse med Forslaget —, men jeg anslaaer Bekostningen rundt regnet til at andrage ca. 1 Mill. Kr. om Aaret. Saa har man 200 mere eller mindre brugbare Underbefalingsmænd til Vagtkorpset, men det afhjælper ikke den Mangel af de 770 Befalingsmænd, som jeg har paavist. Jeg ved ikke, om jeg i al Venskabelighed maa henstille til den højtærede Forsvarsminister, at han gør et Forsøg paa at bevæge andre af sine Kolleger end Finansministeren til at levere et beskedent Kontingent til de Befalingsmænd, som han mangler i sit Forslag. Jeg havde ogsaa i min Kritik ved første Behandling Lejlighed til at paatale